Suojeluskuntalainen

Torstaina 9 toukokuuta 1918

N:o 7 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Karnisalo

Helatorstaina.

Herra tulee takaisin.

Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taiwaaseen, on tuleva samalla tawalla, kuin te näitte hänen taiwaaseen menewänkin. Ap. t. 1: 11.

Syntitaakan meitä painaessa on suurena lohdutuksenamme, että meillä on kuollut ja hautaan mennyt Wapahtaja, mutta wielä lohdullisempaa on, että meillä on kuolleista nousjut ja taiwaaseen astunut ja sieltä palaawa Herra. Herramme on taiwaissa ja hän on uudelleen tulewa tänne, se on kristittyjen järkkymätön usko ja toiwo.

Sodassa puhutaan woittamattomista asemista. Jos ne lisäksi hallitsewat ympäristöä, owat ne erinomaisen tärkeitä. Nykyinen sota on kuitenkin osoittanut, että woittamattomatkin asemat wallataan. Mutta meidän Herramme asemaa ei wallata. Asemastaan hän hallitsee sekä taiwaat että maan. Meillä on kyllä muinaistarun mukaisia „prometeuksia", jotka yrittäwät uhmata taiwaan Herraakin. Mutta kyllä heidän hommansa owat yhtä turhia kuin 2 psalmissa kuwattu kansojen ja niitten ylimpäin rähinä Herraa ja hänen woideltuansa wastaan. „Joka taiwaassa asuu, hän nauraa heitä". „Tulkaa siis järkiinne, kuninkaat, maan tuomarit, ottakaa ojentuaksenne!"

Mutta Herramme on myöskin palaawa takaisin maan päälle. Se on helatorstain julistuksen toinen puoli. Maailmankehityksen loppujakso on oleva Herran ja hänen tunnustajainsa hallituskausi. Ihmiset luulewat selwiytywänsä ilman uutta ilmestystä. Mutta yhtä wähän kuin wanhan liiton oloista ilman ilmestystä woitiin siirtyä uuden liiton oloihin, woidaan nykyiseltäkään asteelta omin woimin siirtyä uuteen. Ihmiset woiwat aikaansaada paljon, mutta he eiwät woi selwiytyä itsekkyyden yksiwallasta yhteiskuntaoloissa, niin kauan kuin pimeyden henkiwoimat owat niissä löytywiä pahoja wiettejä yllyttämässä ja pahuutta koossa pitämässä. Ihmisen johtaessa asioita, kaswaa yhä sekasorto ja kuljetaan keskiyötä, eli ihmiswoiman suurta wararikkoa kohti. Omatekoiset maailmanuudistajat wäsywät toinen toisensa jälkeen, ja suuressa maailmanpalossa on tulewa ilmi, että paljon owat etewimmätkin rakentaneet tulikoetuksen kestämätöntä puuta, heinää ja olkea.

Uskollinen kristitty ei wain wäsy, waikkakin keskiyön ilmiöt rupeewat näyttäytymään. Herra tulee, ja silloin on heidän aikansa. Heidän työllään on tulewaisuutta. Ei mennyt hukkaan Aabrahamin, Daawidin ja profeettain työ. Yhteiskuntaolot olimat Israelissa niin rappiolla, että kansa kesti enää ainoastansa miespolwen ajan Wapahtajan ilmestymisen jälkeen, mutta sittenkin oli „pelastus juutalaisista". Israelin kasmatuksen tarkoitus oli saawutettu. Koko edellisen kehityksen tuloksena oli olemassa joukko ihmisiä ja laitoksia, jotka „pyhänä jäännöksenä" muodostiwat maakamaran, jolle uusi oli rakennettawa. Uusi ei ollut heidän tekemäänsä, mutta he wälittiwät elimellisen yhteyden wanhan ja uuden wälillä. Niin on Herran toisessakin tulemisessa oleva. Me emme pysty uutta laittamaan, mutta mikäli olemme olleet Herran käytettäwissä, on työmme osoittautuwa siksi kullaksi, hopeaksi ja jalokiweksi, mikä tulikoetuksen kestää eikä pala.

Sankari.

Ei ole kiellettäwissä, etteikö sellainen kärsimysten aika kuin sota, kasmattaisi sankareja. Usein kuitenkin sankari nimeä käytetään liian tuhlaawasti. Niin esim. oliwat wenäläisten ilmoitusten mukaan heidän sotajoukkonsa aikanaan kokoonpannut paljaista sankareista. Mieslukuluttaan ne myöskin oliwat muitten maitten sotajoukkoja suuremmat, mutta siitä huolimatta ne joutuiwat tappiolle. Myöskin käsitetään sankariutta usein liian yksipuolisesti uhmaawana rohkeutena. Historia käsittelee nyt jo Kaarle XII:n sankariutta aiwan toisin kuin aikaisemmin. Wielä wähemmin Napoleonin sankarius enää saa ihailua osakseen. Tuota ulasta nimeä on wedetty niin lokaan, että puhutaan katusankareistakin.

Ja luonnollisesti raukkamainen hirwiö Kalfunenkin pitää itseään aika sankarina, ja lienee hänellä sankariutensa tunnustajiakin.

Sankarikäsite on nostettawa. Selwää on, että sankariuteen kuuluu **rohkeuden** ominaisuus, mutta yhtä paljon siihen kuuluu **mielen jalous.** Meillä on sankarien sankari, Jeesus Kristus. Hänessä toteutuu kaiken todi-inhimillisen perikuwa. Paraimman käsityksen sankariudesta saamme siis tarkastelemalla hänen sankariominaisuuksiaan.

Ensimäisenä silmiinpistäwänä ominaisuutena hänessä on hänen **itsensähillitsemisensä.** Waikka hän tiesi olewansa kutsuttu koko kansaa ja ihmiskuntaa koskewaan tehtäwään, ei hän itse ajheettomasti tunkeutunut esiin. Kolmekymmentä wuotta hän malttoi tehdä halpoja ansiotöitä rakentajan poikana aiwan syrjäisessä seudussa. Kun aika oli tullut, lähti hän liikkeelle. Silloin esiintyi kyllä kohta kuusaus näyttää kykyään, joten hän loistamalla yhtäkkiä olisi päässyt maineensa kukkuloille. Tätä tarkoitti kiusaus heittäytyä alas pyhäkön harjalta. Mutta hän hillitsi itsensä ja pysyi wain waatimattomana. Kun olot Juudeassa käwiwät siksi arweluttawiksi, että hän oli waarassa ennen aikaa menettää henkensä, wäistyi hän syrjäisemmille seuduille, ja aseman sielläkin kärjistyttyä hän wetäytyi wieläkin kauemmaksi. Hänen esiintymisessänsä ei siis ole harkitsematonta uhmaa. Saatamme sentähden sanoa, että kaiken sankariuden perusedellytyksenä on itsensähillitseminen. Joka ei woi woittaa itseään, ei myöskään woi woittaa toisia.

Sankarin itsensähillitseminen on kuitenkin kaukana arkamielisyydestä. Sankari on **rohkea,** joskaan ei uhkarohkea. Ensimäisen kerran Jeesus esiintyi kansansa odottamana Pelastajana julkisimmassa paikassa julkisimpana aikana, pääkaupungin pyhäkössä pääsiäisjuhlana. Pyhässä kiiwaudessa hän arkailematta toimi isäntänä ylimysten waltaamassa pyhäkössä, puhdistaen sen sopimattomasta menosta. Tämä teko pani ylimyksissä alulle sen wihan, joka kolme wuotta myöhemmin wei hänet ristille. Hän itse tiesi sen ja wiittasikin siihen, mutta alottamaltaan waaralliselta tieltä hän ei peräytynyt. Yhä uudelleen hän koko kansan kuullen paljastaa johtajain kelwottomuuden. Ja kun aika oli tullut, hän lähimpäinsäkin waroituksista huolimatta, ja waikka asema jo oli äärimmilleen kärjistynyt, menee Jerusalemiin, ottaa wastaan kansanjoukkojen kuninkaallisen terwehdyksen ja julistaa pyhän kaupungin, sen johtomiesten ja koko kansan tuomion. Henki siinä on kysymyksessä. Mutta sitä ei sankari kysy, kun asia niin waatii.

Mutta tuo rohkeus ei ollut ylimielisyyttä. Päinwastoin hän oli esiintymisessänsä niin **nöyrä,** että halwimmatkin tohtiwat lähestyä häntä, jopa kansan hylkiötkin. Ei hän askarellut yläilmoissa niin sanoaksemme, waan häätwiettäjäin tarjoiluhuolet, ihmisten leipähuolet ja heidän jokapäiwäiset wammansa owat nekin hänen huomionsa esineinä. Kun oppinut Nikodemus tulee yöllä neuwottelemaan, ei Herra käytä tilaisuutta ylimyksen nöyryyttämiseksi, waan ottaa kuin ottaakin wastaan opastuksen tarpeessa olewan miehen. Poissa on kaikki korska, kun hän juhlallisesti ajaa Jerusalemiin kansansa kuninkaana. Mutta kaikesta nöyryydestä huolimatta ei ollut hänessä jälkeäkään ihmisorjuudesta. Siekailematta saa Herodes, kuningas, ketun nimen, kun hän kerran menettelee kuin kettu, ja suden nimi ei ole liian karkea johdettawainsa kustannuksella hyötyä etsiwille johtajille.

Kostosta ei ole puhettakaan eikä oman kunnian etsimisestä, waan sen sijaan **itsensäuhraawa welwollisuudentunto** painaa leimansa koko hänen elämäänsä. Kowa oli tuska Getsemanessa, mutta kun welwollisuus sen waatii, on hän sittenkin walmis antamaan itsensä alttiiksi: „ei niinkuin minä tahdon, waan niinkuin sinä".

Ihanan sankarikuwan saamme Herrastamme, sitä ihanamman, kun hän **ei** ole sellainen **yli-ihminen,** joka ei kiusauksesta tietäisi. Me laitamme usein sankareistamme sellaisia yli-ihmisiä, joilla ei ole wastaawaisuutta todellisuudessa. Todelliset sankariluonteet warmaankin monasti wäänteleisiwät haudassa, jos he woisiwat kuulla kaikkea, mitä heidän haudoillaan taitamattomuudessa heistä lasketellaan. Kaikelle hywälle on annettawa kiitollinen tunnustus. Sankarit owat hywiä ihmisiä, mikäli ihmishywyydestä woidaan puhua. Annettakoon heille tunnustus. Mutta todellisina ihmisinä he kärsiwät, jos heitä esitetään yli-ihmisinä.

Sankariutta ei woida puristaa itsestään. Mutta jos jollakin on sankarin ominaisuudet, niin hänestä waaran hetkenä **tulee** sankari. Sinä päiwänä, jona salatkin tulewat ilmi, on warmaankin näyttäytywä, että Suomen wapaustaistelu kaswatti monta sankaria. Ne owat Jumalan lahjoja kansalle. Hänelle olkoon niistä kiitos, ja siunattuna pysykööt sankarien muisto!

„Suojeluskuntalainen" tarkoittaa taistelua kodin, maan ja oikeuden puolesta lopulliseen woittoon asti. Asewoitto on kyllä sellaisen woiton ensimäisenä edellytyksenä. Mutta warsinainen woitto on saawutettu wasta silloin, kun nykyiset wastustajatkin owat woitetut kodin, maan ja oikeuden puolelle. Lehti olisi sentähden tarjottawa heillekin.

Sortawalassa 1918
Suomen Kirkon Sijaläheteyseuran Kirjapaino.